

“Va ser arribar a l’hospital i perdre el control de tot”

La Malla va estar a punt de tenir un part no medicalitzat sense proposar-s’ho. El seu fill va néixer al cap de poc d’arribar a l’hospital perquè a les classes de pre-part li van dir que quan arribés el moment, “*ja se n’adonaria*”. Pel dolor, s’entén.

La Malla és perruquera. I ho és per vocació. Amb ja més de quaranta anys, recorda haver volgut dedicar-se al món de l’estètica des que en tenia onze i ben aviat va aprendre l’ofici: acadèmia especialitzada, més cursos i cursets i un temps d’aprenentatge en unes quantes perruqueries fins que va poder obrir el seu propi establiment, que regenta tota sola des de fa 21 anys. A la feina sempre hi ha anat amb ganes perquè li agrada, però també treballa molt dur perquè s’encarrega de totes i cadascuna de les facetes del negoci. Des de rentar caps a preparar la comptabilitat, fer comandes, escombrar els cabells, netejar el local, tallar, marcar, tenyir, eixugar melenes, pensar en promocions, pagar factures, ocupar-se de les reparacions, donar cites i treballar moltes, moltes hores dreta i a ple rendiment, sobretot i en especial, els caps de setmana i els dies propers a celebracions. I amb aquest ritme trepidant va ser com també va transcórrer l’últim dia del seu embaràs.

Dues setmanes abans de sortir de comptes, després d’un dissabte molt llarg, la Malla va començar a sentir molèsties però com que no havia donat a llum mai abans no sabia que estava de part. De tota manera, va escoltar el seu cos i, seguint el seu instint, va omplir la banyera d’aigua calenta i s’hi va submergir durant unes hores. Així, acompanyada de música suau i en un càlid entorn familiar, va gestionar la major part dels treballs de part a la seva manera, de forma tranquil·la i relaxada.

Al cap d’unes hores i malgrat no sentir encara un dolor gaire intens, va decidir que havia arribat el moment d’anar a l’hospital i, un cop allà, va ser quan va “*perdre el control de tot*”. Malauradament, la llevadora que havia seguit el seu embaràs no hi era i la va atendre el personal de torn que va trasbalsar l’harmonia amb què ella havia resolt les primeres hores del part amb una urgència inusitada i gratuïta. “*Em van ‘renyar’ per haver arribat tan tard, quan de fet jo ni tan sols era conscient que ja havia arribat el moment; encara em faltaven dues setmanes i el dolor no m’havia avisat*”. Es van afanyar a preparar-la fredament i de seguida li van posar un degoter amb sèrum per via intravenosa.

- “*I això, què és? Per què m’ho poseu?*” –va preguntar una Malla atabalada per la brusquedat i les presses del personal mèdic.

- “*Això els ho posem a totes*” – va contestar l’infermera sense més explicacions.

Dies més tard, la Malla va saber que el degoter contenia oxitocina, una hormona que estimula les contraccions quan no són prou seguides o rítmiques, i que va precipitar el naixement del seu fill pocs minuts després de l’administració. L’acceleració induïda del part li va causar un profund estrip intern i extern.

La sutura de reconstrucció va durar més de dues hores i va requerir d’un període de ‘postoperatori’ que, en un moment tan especial, la Malla va passar a soles en una habitació fins que va passar l’efecte de l’anestèsia epidural. El nadó es trobava perfectament i estava amb el seu pare, però a ella no la van informar ni li van deixar veure fins que no va recuperar la sensibilitat de les cames. “*Només m’havien adormit de cintura cap avall per evitar el dolor al cosir-me la ferida. No hi havia raó perquè no pogués, almenys, veure el meu fill i saber si estava bé.*”

Les pràctiques invasives al cos d'una dona abans, durant o després del part que comportin la pèrdua d'autonomia i la capacitat de lliure decisió de la dona sobre el seu cos es coneixen amb el terme legal de "violència obstètrica" tipificada com a delictes per l'Organització Mundial de la Salut. Es tracta d'un conjunt de processos comuns, considerats normals i inevitables tant per qui els infligeix com per qui els pateix, que contempen el procés natural de l'embaràs i el part com una malaltia i que es tradueixen en un tractament jeràrquic i deshumanitzador vers les futures mares per part del personal sanitari¹.

Alterar el procés natural del part de baix risc mitjançant cesàries o l'ús de tècniques d'acceleració sense el consentiment voluntari, exprés i informat de la dona; obligar a parir en posició supina i amb les cames aixecades i/o lligades quan existeixin els mitjans necessaris per al part vertical; no atendre de manera oportuna i eficaç les urgències obstètriques i, obstaculitzar el retrobament del nadó amb la mare sense causa mèdica justificada després del part són algunes de les accions constitutives de violència obstètrica així com també la desinformació, el tracte indiferent, groller, humiliant o degradant i, en general, totes les actuacions que contribueixin a l'exclusió de la dona del procés reproductiu que succeeix en el seu cos.

"Sóc conscient que els moments més difícils del part són els finals i que el personal sanitari ha d'estar alerta per si sorgeixen complicacions, però jo penso que si haguessin respectat el ritme del meu cos jo no m'hagués sentit tan desorientada respecte el que m'estava passant –reflexiona la Malla- Convindria que al costat del personal mèdic, existís una figura que acompanyi a les dones durant el procés; que les escolti, les informi i les guiï emocionalment en un moment tan especial com el part, però també després perquè, almenys en el cas del primer fill, tot el que ve a continuació és nou i no tothom pot comptar amb el suport de persones experimentades al seu voltant. Un cop et trobes a soles amb el nadó a casa no saps si el que li passa és normal o motiu de preocupació. A més, cada persona és un món i cada cas és únic i diferent".

És a dir, es tractaria d'assistir acuradament les necessitats -tant físiques com afectives- de les dones, les veritables protagonistes de l'únic procés que només elles poden portar a terme: donar a llum.

---

¹ Podeu trobar més informació sobre violència obstètrica aquí:

Parir amb respecte, Associació DONAllum, Catalunya (01:25")

Diferents dones expliquen les seves experiències per denunciar els casos de violència obstètrica que van experimentar. Disponible en Català amb subtítols en Castellà, Francès i Alemany: <http://bit.ly/1bk7uBc>

Por tu bien, Íciar Bollaín, Espanya 2009 (2:56")

Curt il·lustratiu sobre la violència obstètrica. El vídeo pretén mostrar les mancances en l'acompanyament de les dones en el moment del part medicalitzat. Disponible només en versió original (Espanyol): <http://bit.ly/1hO3qOK>

Cállate y pujá, Sonia Cavia i Eduardo Díaz Cano, Argentina 2011 (04:21")

Enregistrament del desenvolupament d'un part comú en un hospital argentí per denunciar la violència obstètrica. Narrat en Espanyol tot i que les imatges tenen un fort impacte visual. Disponible només en versió original (Espanyol) : <http://bit.ly/KKI08T>